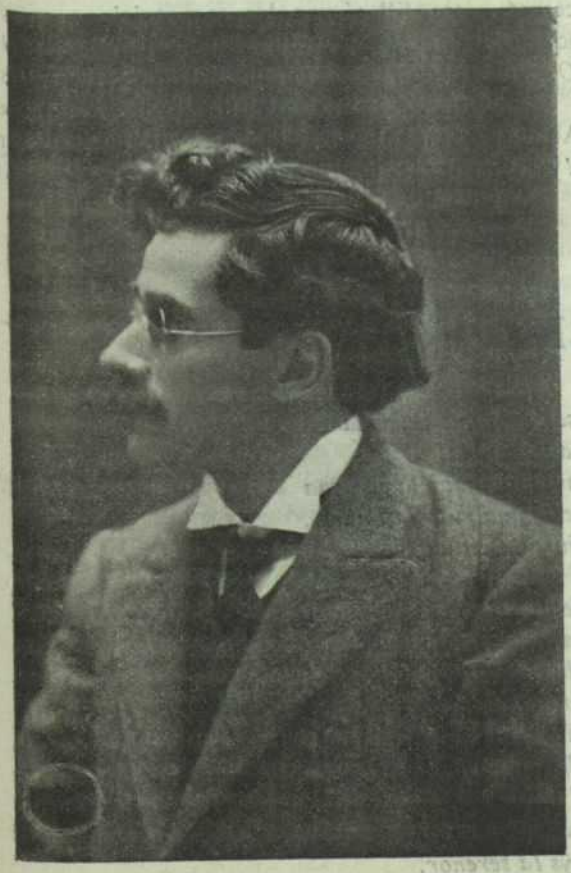
Any I Núm. 47 20 Novembre 1908

EDUARD COCA Y VALLMAJOR,
AUTOR DE «GENT D'ARA»

Quint (penúltim) folletí de 24 PÁGINES de JOVENTUT DE PRINCEP.

15 CÉNTIMS

Eduard Coca y Vallmajor

Aquest es l'autor de *Aucells de gabia*, llibre vibrant, enèrgich, dolorós y rialler a la vegada; irònich... Llibre viscut, llibre de recorts; dietari de pobre sofrent, agut y en rebeldía, que conta ab tots els detalls y senyala casi ab els seus noms, homes y coses y fets despreciables que han amargat part de la seva vida fins que, darrerament, gracies al propi esfors, l'autor n'ha fugit per sempre d'aquell ambient que l'aclaparava...

Aquest es l'autor d'uns versos que cada setmana *K. O. K* firma a *¡Cu-Cut!* Versos de bon humor, versos de gresca, de gatzara, de tip de riure. Versos, alguns dels quals han esdevingut populars mercès al devassall de bon sentit, de sava popular que'ls inspira. Versos cercats cada setmana, anyorats quan manquen, desitjats sempre. Versos d'en *K. O. K.*: ja està dit tot!

Aquest es, encara, en Coca. Aquell que arriba a la redacció de *¡Cu-Cut!* y sols ab la seva presencia ja consegueix animar la reunió. Aquell que fa saltar, de la més corrent conversa, brillants guspires d'enginy. Aquell que troba y senyala còmica apariencia en les coses més aparatosament serioses. Aquell que juga el mot y el recargola y desfigura y llensa després pessigollejant y esclaten tips de riure...

Y aquest, finalment, es l'autor de *Gent d'ara*, la comedia en dos actes que dimecres degué estrenarse a Novetats.

Còm es aquesta comedia? Obtindrà èxit? A hores d'ara no ho podem dir perque no coneixem la obra y escribim aquestes ratlles abans de l'estrena. Ens concretarem a dir només que, de totes maneres, ens ha semblat molt acertada la decissió de'n Coca, llensantse al teatre. Ell té, en les composicions que li coneixem, prou vivesa en el diàlech, prou robustesa en la concepció y prou trassa en la combinació dels diversos elements de l'obra, per intentar escriure una comedia y estrenarla ab gran èxit.

FENT VIA

Tu ets la flama sagrada que llumena
els dies tenebrosos de ma vida,
ets la estel·la oscilant que inquieta'm mena
per les perdudes vies d'una ruta infinida...
Pel meu revolt viure tu ets un Iris,
ets la claror serena
que mimba la inquietut dels meus deliris.
Tu, dels ensomnis meus ets la suprema essencia,
ets l'ànsia de ma febre creadora,
ets la emoció constant que'l pit m'arbora
y ets ritme y armonía y ets cadencia
que viuhen perennals
dintre dels meus deliris passionals...
Jo bech en ta mirada d'intensa placidesa
dels encantats estanys la serenor,

com en llurs aigues quietes m'espitlla en sa dolcesa
y té més transparencia la llum auriencesa
del teu mirá apacible y triomfador.
Jo en ton nimfal somriure
hi aspiro'l grat perfum primaveral;
la tremolor dels llavis, me dón ansies de viure
la eurítmia ab que's desgrana me fa sed d'ideal.
El teu somriure es flor explendorosa
que al badarse's destria generosa
encatifant la ruta llarga y dolorosa
del meu viure frisós y triomfal.
Jo sé l'intens fruir d'un llarch encantament
quan entre'ls llavis teus de virginals ardencies
s'esflora la teva ànima en cadencies
que ritmen un poema tendrement.
Jo sé com vibra en mi
el misteri sublim de ta paraula santa,
sols jo comprench l'encís de la complanta
de quan ta tendre veu tremola triomfanta
per fer més triomfant el meu camí.
En ma ruta d'ensomni, inacabada,
la fita es la claror de ta mirada.
El teu somriure es bàlsam guaridor
que fa esvahir tot d'una quálq dolor.
Y el teu parlar d'excelsa melodía
es l'himne que'l compàs dels passos guia...
Tu ets l'ànima increada
que sura entre'l misteri del meu viure irreal.
Tu ets la passió més pura que servirà abrandada
la voluntat ferventa que'm mena al ideal...
La ruta es infinida
s'extén de llarch a llarch de nostra Vida...
Y molts cauhen vensuts en el camí...
Mentres no'm falti may l'escalf de ta alenada,
mentres al lluny s'encengui ta mirada,
seguiré coratgós vers el Destí.
Mentres dels besos teus la pura ardencia
recremi ls llavis meus sedents d'ideal,
mentres puga xuclar la casta essencia
de ton ànima magna y virginal.
No'm pararé en la ruta comensada
que cap ineert etzar m'ha d'afebli.
Segueixo'l foch etern de ta mirada
qu'es la gloria immortal que brilla allà a la fi.

V. CALDÉS.

Els estudiants de Heidelberg

Ara que les representacions de *Joventut de princep* y la publicació d'aquesta obra en nostre folleti, donen entre nosaltres carta d'actualitat a lo que de Heidelberg se tracta, parlem un xich dels estudiants de sa Universitat, aquell estol alegre y noble que marca ab un segell tan característich la vella ciutat que regà'l Necker.

El distintiu essencialíssim d'aquells estudiants, y dels estudiants alemanys en general, es la afició extraordinaria a tota mena de sports—en lo que sols poden competirhi els de la América del Nort—y sobre tot, els desafios a primera sanch.

Diguem quelcom d'aquests últims. Els desafios entre estudiants son tant antichs com les mateixes Universitats y els llochs en que s'efectuen, han devingut tradicionals a través dels segles. Generalment els boscos propers son els indrets escullits: devegades el gimnás o la cerveseria.

Resulta curiós el contrast qu'ofereix aquesta joventut cavalleresca, que fora de la Universitat esdevé partidaria de la pau, del respecte y acérrima enemiga del desafio com a partida d'honor, mentres que en el seu ambient empunyen la espasa ab al mateixa facilitat que si fos un bastonet.

Y aixis s' ha pogut véurer, després d'algun desafio qu'hagi mogut la opinió, als estudiants recorreguent els carrers protestantne y ells, poques hores abans, s'havien malmés el rostre a cops d'espasa.

La policia cerca inutilment als lluitadors. Quan els indrets dels encontres resulten massa coneguts, se tanquen en les velles cerveseries, fent barricades en les portes ab munts de cadires y taules, y allí, en les jornades grisenques del hivern, comensa la batalla sota las llums dels bèchs de gas.

La cerimonia té una solemnitat tant extraordinaria, que'ls preparatius semblen per una execució capital. Els monosilabs de comanament del director del encontre, resonen en aquell silenci profón com canonades.

El qui dirigeix l'encontre es generalment un espadatxi, pel quin rostre s'hi han creuat centenars d'espases. El seu ofici es encoratjar als combatents y estar amatent a desviar qualsevol cop massa violent que pogués ser de fatals conseqüencies. El seu parer es inapelable; la seva missió, al presentarse vestit ab els colors tradicionals, els guants d'esgrima y la carota, esdevé casi be sacerdotal.

L'indumentaria dels combatents consisteix en un escut flexible assegurat al pit y una corbata que'ls hi guarda'l coll; el rostre sols es salvat per una lleugera carota que'ls hi cobreix els ulls, quelcom semblant a les ulleres d'automovilista.

No son considerats bons mes que'ls cops dirigits al rostre, que es precís ferir ab la punta de la espasa. Tot cop dirigit al cos, se considera nul. Devegades el combatent, més que ferir, cerca esser ferit car les senyals en el rostre, son una prova de valor; per aquest motiu s'han vist molts cops escenes verdaderament selvatges, com l'anar continuant la lluita, malgrat desangrarse fortament un dels lluitadors, ab la fredor y indiferencia ab que's practicaria el mes ignoscent sport.

Un home alemany per esser considerat hermós, deu haver de mostrar en el rostre les senyals de ses ferides d'estudiant y el vell Bismarck les ostentava,

orgullós y satisfet de son comportament en aquells temps llunyans.

Ab copioses libacions de cervesa 's festeja als combatents, vencedor y vensut, y aleshores, en mitg del trinquejar dels gots y el circular dels gerros, es quan naixen, vibrantes, enlairantse amplement en la espessa atmósfera que blaveja'l fum de las pipes, las velles cansons, algunes d'elles de Gœthe y de Heine.

JOSEPH M.ª BALLESTER.

UN MARIT DESENGANYAT. *Monòlech* per Joseph Casulleras y Tenes.

Es aquet monòlech el d' un casat que, havent conegut a la que es sa esposa un jorn pel carrer y havent prés una butaca al costat d'ella'n el teatre a que va entrar ab els papàs, se va sentir, ab cosa de mitja hora, prés de follia d'amor. Peró naturalment, després, resulta que, al casarse, se trova ab que s'ha errat y pera acabar el mal estar que l'atormenta dubte entre suicidarse o fer que's mati ella... y no fá res!

Aquet monòlech del senyor Casulleras val un ral.

*

LA JOYA PERDIDA, *del mateix autor*. Preu o'5o.

Es un diàlech en castellá. Aquet si qu'acaba ab un suicidi. La *Joya* al sentir qu'arriba el pare de l'amant que vé a rescatar al fill, diu a n'aquet que obeeixi al seu pare y ella acaba els seus dies pegantse una punyalada al pit.

—Te espero allí!,—Levanta una mano y señalando hacia arriba al par que con la otra se hiere, etc.

—Roberto.—Corriendo hacia Conchita, que cae muerta entre sus brazos... ¡Muerta! ¡Oh Dios mio! He perdido mi única joya!

Telón rápido.

¡Y tan rápit com té de caure!

No obstant el senyor Casulleras té ploma pera ferho molt millor.

*

LA FI D'UN IDILI. *Novela* per Alfons Maseras. Biblioteca popular «L'Avens.»

Fa algún temps, desd'aquestes planes, y a posta de «Edmon» *Atxa* tingué'l gust de poguer recomenar als seus llegidors, al jove escriptor Maseras. Avuy es ocasió de repetir lo dit, de confirmar lo apuntat.

La fi d'un idili ha deixat a *Atxa* una agradosa impresió, li ha filtrat paisatges y tipus que li restaran com llunyans recorts reals. La Nadala, la dòna casada pera fugir de la tirania dels seus oncles y que cau, perque no estima, a la del matrimoni, que sofreix una vida sense amor, fins que coneix a'n Mayol; que quan troba a n'aquet s'entrega a la passió desenfrenadament; la seva hermosa figura de dòna espléndida, les seves desficioses passejades qué no se que tenen de romántiques, qué no se que tenen de sensuals, tota aquella manera d'esser de la Nadala, tota aquella seva ánima de dòna vulgar, senyalen en l'autor una ploma viva, que té l'art de fer sorgir qui sab en quina paraula, qui sab en quina oració, un destilat perfum de naturalesa.

Llástima que en *La fi d'un Idili*, s'hi nota una certa pausa en la marxa de l'acció que treu vida al conjunt. Peró, en cambi, d'aquelles pàgines ne sorgeixen a voltes bells pensaments, justes observacións, que al llegidor atent, li fant aixecar els ulls una estona del llibre mentres llensa l'imaginació darrera l'imatje o la sensació evocada, o recull el pensament pera sondejar el problema plantejat.

Per que a l'acabar *La fi d'un Idili* qui no dirá ¡pobre Nadala!.. ¡Y qui no dirá també qu'es una obra que combat l'adulteri!.. ¡Oh amargues realitats que com els planetes sou rodones y segons os toca la llum apareixeu! La Nadala, en el mon dels amors es una desheretada; te'l dret ignat a l'amor, però no té el d'amar, es com el pobre que te'l dret a la propietat peró no'l de propietat... y si se'l pren roba, y si la Nadala se 'l pren roba també. Ella ha d'estimar a qui no estima, torment crudel, constant violació. «Ella rebia'ls besos

brutals sense cómmoures; la seva carn era insensible!»

Si *Atxa* disposés de major espay y ploma més destra resumiria aquí, ab poques paraules, l'assumpte de *La fi d'un Idili* però ¿no val més, cars llegidors, sabent qué l'obra es recomenable llegirla ab aquell afany de saber com acaba?

*

UN MANEFLA, *Sainet* en un acte y en prosa per A. B. Preu 1'00 pesseta.

Es un sainet aposta per l'escena católica. El tal Manefla es un tranquil que sab viure a les costelles dels altres. A dir la veritat, en aquesta obreta del senyor A. B. hi hem trovat a mancar un xich més d'ingeni, de personalitat y de frescor. Té una mena de discreció que l'adotzena y a *Atxa* se li acut que 'l senyor A. B. si llegís y estudiés bons autors y sobre tot, busqués assumptes que's poguessin desenrotllar intentant quelcóm que no fós adotzenat, podría fer obra de profit. Perque'l mal més grós de *Un Manefla* es que essent un sainet original, per la manera com está fet y escrit, sembla un de tants y fá l'efecte de que un l' havía llegit, y no per l'assumpte, no, per lo vulgar y comú de son desenrotllo.

Atxa té d'aquet senyor *Lo Safraner* del que'n parlará un día o altre.

Y ara perdonin, llegidors y autors. Els dech y'ls ho donaré ben aviat: quatre paraules sobre cada un dels tomos de Shakespeare de la Biblioteca dels Grans mestres, quatre paraules si'm sé contenir... Els parlaré també, del Tartuf de Molier traduhit per en Maseras, del Vano del Goldoni traduhit per l' eminent Oller... y d'altres coses que tan feix.

Y, pera acabar ara demano, als uns perdó per la tardansa mentres dono a'n els altres mercés per els exemplars enviats.

***

Pobres crisantemes blanques
que us esllanguiu de dolor
quan us treuhen de les branques
que us gronxaven ab amor!...

Rejovenieu les prades
florinthi calladament
y a la nit les dolses fades
us besaven quietament.

Pobres crisantemes blanques
que us roben l'aire y la llum!..,
Avuy ploraràn les branques
anyorant vostre perfum!...

EMILI GRAELLS CASTELLS.

♣

Del marge d'un llibre

***

Sota el vert llustrós dels arbres, els quals decanten llurs cabelleres atapaides, hi passo al costat de la dòna amada.

Ens esguardem sovint, llargament. Hi reposem en nostres mirades. Al fons dels seus ulls hi descobreixo els vius colors del paissatge. Separem un moment l'esguart pera retrobarnos de nou y comunicarnos la nova visió de les coses.

Som a ple Maig y la terra tota exala emanacions perfumades. El vert brunyit de les fulles ens encomana lluissors als ulls... Els liläs desmayantse lassament com una cascata de porpra, ens omplen de frisanses voluptuoses. Unes roses a mitg obrir se despengen atrevides y incitantes per l'enmurellat d'una torre. Jo also la mà; no puch agafarles; son massa altes. L'encant del desitg ha desaparescut. Abaixo els ulls a la enamorada qui esguarda la meva acció fixantme que els seus llavis esmaltats de un roig saud més se desclouen y tremolen ..

***

Ella porta margarides damunt el pit.

Les seves mans inquietes, nervioses ne separen una.

M'esguarda confiadament. Jo, qui se llegirli als ulls com en un gran llibre obert, en el mirar endevino què pensa el seu esbojerrat cervell y compadeixo a la flor, victima resignada dels seus impulsos neguitosos.

—*M'estima... no m'estima.,. m'estima... no m'estima...*

A cada paraula arrenca una fulla, les quals desapareixen entre el seus dits bellugadisos.

—*M'estima... no m'estima...*

A alsat el cap, mirantme ab els ulls ben oberts. En els seus dits ancara hi té l'última fulla, blanca y sola, que blinca la testa, sota l'aquietament del butxi.

—¿Mira, veus?... *no m'estima...*

Ha llensat el botó d'or de la margarida, esclafint una rialla boy encomiantla.

—Te, m'ha enganyat?...

***

—¿Ahont vas papelló?

—Vuy empendre la volada per estimar, estimar cels y terres. M'ubriagaré ab el perfum de les flors y ara teixiré una vesta sota la llum rutilanta d'un matí de primavera.

Una forsa inconeguda empeny el meu desitg de volar per els aires. El silenci de la nit m'encén frisanses d'amor... Amor, amor... Ets el sublim béire en el qual gota a gota hi xuclo la vida. Al teu contacte, la meva boca emporprada hi frueix la gran joya del viure. Les flors m'atrauhen misteriosament ab impuls frenétich

Y tu aire, tornaveu fidel de tes coses; entorn del meu idili preludia a les flors un missatje sagrat. Y vosaltres, pètals incolors, obriuse y feume un cel per reposarhi. Damunt de totes vosaltres hi retindré el meu cor y us estimaré sota la gran lluentor del sol.

Sembraré petons arreu. A les diurnes trasparencies, extendrè les ales sota el sol y una pluja de porora y or caurà damunt de vosaltres. Oh flors preferides.

Al arribar la nit, l'última nit de càlides voluptuositats, cercaré a la enamorada mes fidel y mes bella—aquella qui tremoli d'anyor al cim de la tija—Al contacte de les meves ales de seda ens fondrem en un darrer espasme d'amor...

Aixís, y en una nit que les estrelles brillaràn rutilantes ab misterioses fosforecencies, entre quatre fulles de rosa m'hi plaurà trobarhi un sepulcre...

Ll. Manau y Avellanet.

♣

L'escándol dels drets de propietat intelectual

—

Compàs d'espera

Els autors seguim deixant de cobrar bona part de lo que se'ns dèu. Un del gremi ha escrit a la gerencia de la societat d'autors y la gerencia ha respost de manera que sembla que va de bó el pendre disposicions, portant si convé als tribunals als estafes y tancant els teatres ahont s'ha estafat.

Davant d'aquets bons propòsits, callem... per uns quants dies, fins que's vegi per quíns camins va la cosa. Y aleshores pegarem o aplaudirem, segons com vingui.

Ab això, estem al aguait.

Una Victima.

♣

MARE!

Amargament sofría,
els llavis seus restaven ab mudesa
per no torturar gens la meva vida,
lluitant ab fè per por de ser compresa;
jo la veya morir y acaronava
febrosament sa testa;
tot y sentintme el cor rublert de llàgrimes,
el semblant li mostrava com de festa;
veya el seus ulls com si cerquessin vida
fitats en mi y envidrellats en caire;
sos brassos m'estrenyien,
galopant el seu pit per manca d aire.
Mare! vaig dirli redressantse ab joya,
Mare! altre cop, y va somriure encara;
prentme la vida, no puch vèuret morta,
qu'ets y seràs la mare!

Florenci Cornet y Colomer.

DIVAGANT...

Que'm plauría poguer parlar als meus benevolents llegidors dels carrers encatifats de fulles seques en un matí autumnal, de les radiantes y sangnoses postes y del nusós branejatje que'ns aixopluga en els vells passeigs senyorials, mostrant al cel sa nuditat potenta!

Potser també'l voleyar de la conversa'm portaría a glossar els intims discreteigs que s'ouen, subratllats pel *frou-frou* de les sedes y l'onejar dels perfums, en nostres amples vies, y fins y tot potser sabría evocar la lluissor d'ulls enigmátichs, el remoreig d'un caminar suavissim, la línia fugitiva d'una hermosa...

Mes el retol qui encapsala aquestes ratlles m'esclavitza y m'obliga: la severa figura del gran Mestre; sembla reptarme si deixo còrrer la ploma cap hont l'empeny la meva versalitat y m'invita a parlar sempre d'Art y a posar, avergonyit y com en cástich, el nom sota les mal conjuminades quartilles.

Parlar d'Art! Parlar d'Art! Dificil cosa en la nostra urb hont sols de lluny en lluny s'hi mostra una potenta manifestació, hont ens hem d'acontentar—y mercés ne sien donades—ab les periódiques exposicions de ca'n Parés, que nostra burgesía visita'l diumenge al sortir del Pi ab la indiferencia de qui acompleix ab una tradició ni costosa ni plaenta, tantost sentint una íntima satisfacció davant d'artistes adequats a la llur inteligencia, tantost indignantse al enfront de l'ardidesa d'un veritable temperament que'ls vulgui fer pensar ó sentir massa, que vulgui trencar els motllos estrets a que s'han d'acomodar llurs digestions per devenir beatifiques.

Francisco Casanovas, Joaquím Renart, Alexandre Cardunets; heusaquí la trinitat qui enclou l'actualitat de la setmana. Llegeixo que llur obra ha quedat de manifest al públich, més una temporal y curta ausencia'm priva avuy de parlarne.

Prometo ferho la vinenta setmana, prench la mar per testimoni august de ma promesa y mirant descoratjat al defora—gris y color de fulla morta—abasto'l llibre y comenso a llegir l'obra d'un altíssim poeta, bressat son ritme delitós pel ritme de la pluja caient...

DAFNIS.

SECCIO FOLK-LORICA

Les sobrevivencies

El cèlebre sociòlech, etnòlech y folk-lorista Tylor en la «Primitive culture», diu que un us, una opinió, o un art quan han fet llur entrada en el mon, podràn combàtrels influencies contraries per molt temps, però si son dèbils, no impediràn de que aquells se vagin perpetuant, constituint aquet fenòmen, la permanencia de la civilisació.

A cada instant se troben preocupacion, costums, jochs, etc., iguals absolutament als que's venien practicant cents o mils anys endarrera. Serveixin d'exemple els jochs de fona, osset, fletxa, bales, etcétera, entre les criatures, la festa dels fochs a l'entrada del estiu, els dinars de morts, el casament simulant el rapte de la noya, generalisats per tot arreu el primer y localisats ja en determinades comarques de Catalunya els dos últims.

Les *supersticions*, donchs, que etimològicament signifiquen lo que persisteix

de les edats antigues, son veritables sobrevivencies. No obstant, cal reservar a la paraula superstició, el significat de creencia errònea, procedent d'un estat de civilisació desaparescut ja; mentres que *sobrevivencies* expressen els fets que encara viuhen avuy dia entre nosaltres. Un joch ab que s'entretinguin avuy les criatures, no serà una superstició, per més que procedeixi d'un estat de cultura molt reculat, sino una sobrevivencia; y el creure ab els dias malestruchs, qu'es una opinió equívocada molt y molt vella, serà calificat de *superstició*.

L'estudi de les sobrevivencies y de les supersticions, es de lo més interessant de la crítica moderna en general y del folklore en especial; malhauradament les costums y les coses de l'avior se perden sense que ningú se prengui la pena d'anotarles, sent aixís que cada una es un fet trascendental de Catalunya o de la localitat allí ahont se practiqui.

A cada fet culminant per la vida d'un poble, corresponen costums y opinions, que devegades se tenen fins més enllà del mateix, que prou sovint ab el temps, queda abolit. El posarse arracades les dònes es una sobrevivencia de la primitiva vida salvatge, qué continúa encara ab prou favor entre'ls paisos civilisats.

Una de les costums que's va morint de dia en dia, y probablement no trigarà gayre a desaparèixer de Ripoll (que es el lloch ahont ve fentse desde llarga data) es la del *Gall de Santa Caterina* que consisteix en lo seguent: per la referida diada, en el mes de Novembre, surten les criatures pels carrers portant un gall que aguanten ben fort ab la mà esquerra, mentres ab la dreta empunyen un sabre de fusta pintat ab mangra, y de tant en tant canten:

«Gall de Santa Caterina, rina,
tu que'n passes la farina:
si'ns espatlles el cedàs,
¡ab un cop de sabre
te llevaré'l nas!»

y al dir això últim, li claven un cop de sabre no gayre fort al cap, fins que després d'haver corregut prou per la vila, el maten y l'entreguen a la mare que'l guisa per dinar, sent menjat ab molt contentament de tots.

L'orígen d'aquesta costúm es una rebelió dels ripollesos a últims del sigle XIII contra l'administració abacial.

En Ramon Vilaregut va ser abat del cèlebre monestir de 1291 a 1310 y com de consuetut, administrava justicia y cobrava'ls impostos, donant en lo últim intervenció al poble, qu'elegía cada any a dos vehins per formar part de la comissió.

En Pellicer y Pagès, docte autor de la historia del Monastir de Ripoll, atribueix purament a ingratitut dels habitants, que no's volguessin acontentar ab aqueixa participació, revoltantse y nomenant a quatre cònsuls el dia 26 de Desembre de 1296. L'abat no va haver de fer més que apelar a l'excomunió y al interdicte, perque tots els seus súbdits cuitessin a demanar públicament el perdó, fent grans penitencies y pagantli 12.000 sous. Aixís se va acabar aquell moviment de protesta, que no es pas únich en l'edat mitjana, y ben clar diu la costúm que la sumissió va ser puramente a la forsa, tota vegada que perque l'abat s'hi pogués entendre ben bé en lo successiu, els ripollesos varen instituir aquella alegoría vivent y que's reproduhía ab cridoria infernal cada any per Santa Caterina, com a protesta viva que se renovava anyalment.

El significat dels versos s'entend à bé, observant que l'escut de Ripoll es un gall, que constava en moltes bandes y especialment en la plassa de Santa Caterina, qu'era propietat de l'abadía, ahont estaven situats el palau del abat mitrat, el molí, el graner públich, la Curia y l'escola. El molí era una gran font d'ingressos per l'abadía y l'alusió

a passar la farina, no s'ha d'entendre solament en el sentit material, sino a la a nenassa per si volía abusar de ses atribucions.

No es pas Ripoll l'únich lloch ahont se segueix tal costum; però, sens dubte, haurà sigut copiada d'allí.

ROSSEND SERRA Y PAGÉS.

PRINCIPAL

Encara segueix en *Joventut* el *Princep* famós. Però sembla que finalment va de debó l'estrena de *El Gos de Baskerville* que està anunciada per demà. De totes maneres, *Joventut de Princep* no està pas acabada d'exprèmer y confiem en que tot sovint reviurà en els cartells de la casa fins a quedar definitivament de repertori dintre'l teatre català.

ROMEA

La lley d'herencia y *L'aranya*, total sis actes, representats en una sola sessió, han mantingut el caliu en aquesta casa.

De l'estrena de *Segones nupcies*, drama en tres actes de J. Puig y Ferrater, ja'n parlarem la setmana entrant.

NOVETATS

Les follies del amor, comedia en tres actes de F. L. Regnart, estrenada divendres passat en aquest teatre, fou perfectament presentada y dirigida y interpretada ab amor. La senyoreta Fremont, la senyora Santolaria y els senyors Puiggarí, Vehil y Marinel-lo, feren els possibles per arribar al públich.

Però ni'l públich ni els actors conseguiren entrar en la comedia que, si be per certs espectadors pot ser y es interessant, en cambi per la majoría dels altres resulta esllanguida d'acció, pobra d'intriga, insignificant per tots conceptes...

No creyem que *Les follies del amor* aguantin en els cartells de la casa. Creyem més; creyem que farà molt be l'empresa de retirarla a temps. Obres com aquesta, està be ferles una nit, per donar mostres de bona voluntat, però empenyarse en sostenirles ho considerem temeritat veritable.

De l'estrena de *Gent d'ara* y *La dama enamorada* anunciades pel Dimecres y Diumenge respectivament, ja'n parlarem la setmana entrant.

Foch nou es el titol de un drama en tres actes que l'Ignasi Iglesias ha entregat a l'empresa d'aquet teatre. Han comensat ja'ls preparatius per posarlo en escena.

Agrupacions y Societats

Germanor.—Brillant aspecte oferia dissapte passat la sala d'aquesta lluhida entitat. Hi treballava el conegut actor y conscient artista senyor Carreres y a la vegada hi estava anunciada una estrena; això feu que palcos y platea estiguessin quasi plenes.

Comensà ab l'obra *La malvasia de Sitges*, que anà com el senyor Carreres (padre) volgué: es a dir, no hi mancà rés; tant el seu fill. com la senyoreta Senties y'l senyor Senties feren quan pogueren, sortint ayrosos. La senyoreta Carreres, com el senyor Carreres, se guanyaren també aplausos de veres. La direcció consumada. La dama jova poch en caràcter.

Després s'estrenà el diàlech original de nostre amich Emili Graells Castells *Boyrina de sol*, que obtingué molt bon éxit. Se tracta d'una obreta xistosament dialogada, escrita ab una pulcritut literaria elogiable, que feu esclatar franques rialles a la nombrosa concurrencia. La senyoreta Senties y el senyor Yebra representàren el diàlech com uns consumats artistes. contribuint, sens dubte, al bon éxit de l'obreta.

El senyor Graells, correspongué als aplausos del públich, llegint una valenta poesía seva que dúya per titol: «Als companys de «Germanor».

La sala de rebre no anà com desitjàvem.

Esclat d'Amistat.—Per inauguració de temporada, aquesta agrupació donà una representació de l'obra de'n Llanas *Don Gonzalo o l'orgull del gech.*

Apart petites deficiencies, s'hi vegé molt bona voluntat de tots, especialment de la senyora Ugues, senyoretes Duran y Agustí y dels senyors Escuriet. Deop, Sauper, Navarro, Soriano y Sancho. No volem dir que l'execució anés brillantment, mes si, que cas de seguir per bon camí, faràn quelcom bó.

La direcció regular. La presentació escénica digna del local del «Niu Guerrer».

Centre Federació Republicana.—La bola d'or fou la darrera obra representada a n'el bonich saló del carrer de Mercaders.

Aquest centre, te per costum, el presentar les obres com cal y, rara vegada, mal interpre-

des, degut a que hi ha voluntat y desitg de sortir victoriosos de la tasca que s'emprenen. L'obra del plorat Feliu y Codina obtingué una execució acertadíssima degut al trevall de l'actriu senyora Arasa y del cuidado dels senyors Pallach, Jimeno, Estefa, Casals y Osco,

La concurrencia sortí satisfeta... y nosaltres també.

En ensaig *Tristos amors*. Hi assistirem.

Orfeó Nova Catalhonia. — Aquest Orfeó, que sembla que d'un quan temps anava d'Herodes a Pilat, va demostrar en el darrer concert donat en honor del Districte III que, degut a la direcció del Mtre. Jaume Lloveres, ha tornat a redresarse, ja que's doná bona interpretació per les tres seccions a les composicions dels Mtres. Grieg, Bach, Mendelsshon, Chopin, Morera, Villegues, Buixó, Esquerra y Lloveres.

Se guanyaren forts aplaudiments. Rebin la felicitació més sincera De Tots Colors.

Estol Dramátich Intim.—La primera vetllada intima d'aquesta agrupació, s'obrí ab les obres *Silenci*, de'n Gual, *La mà de mico*, de'n Vilaregut y *Agencia d'informes*. L'execució de les mateixes mancaven d'ensaigs, mes tratantse d'obres modernes y de psicologia; cal manifestar que'ls aficionats lluytaren ab la mala presentació escènica y de llum impropia. El local del «Fivaller» es dolentíssim per aquestes coses, y ja quan se representá *Cavalleria rusticana* fuetejàrem el decorat *indecoròs* de la casa.

L'intenció d'aquests joves mereix ajuda, mes com que ab coses series no volem ser irreflexius, direm sempre nostra lleal opinió, no enganyantlos ni essen aduladors. El quadro escènich es fluix y careix d'una direcció técnica sólida, y això ho poden fácilment adquirir; a més convé que estrenin obres que donguin alt relleu a l'entitat.

Nosaltres els felicitem y esperem fruhir novament una nova sessió que, com aquesta, orgulleix als iniciadors d'aytal empresa.

Circol d'Empleyats d'Escriptori.—Per demà s'anuncia una festa dramática baix la direcció del senyor David.

Sentim que les obres escullides siguin castellanes, quan a n'el teatre lirich regional n'hi ha de catalanes ben xamoses.

Quan se comensin les repressntacions de comedies de la nostra terra, que será aviat, parlarem com cal de l'execució de les mateixes.

Y a veure si'l senyor David té gust artístich deixant pels aficionats *incapacitats* aquelles obres xorques y pesses mancades d'art.

Teatre Triomf.—Per demà passat al matí se prepara una solemne festa literaria-musical que va en honor a la nena Maria Escriu y Riera, filla del plorat poeta María Escriu Fortuny.

Son tants els elements de valer que hi prenen part qu'es impossible detallarlos un a un; però cal recalcar que llegiràn poesíes els senyors Furquet, Pera, el simpátich y popular Rosendo y les senyores Escriu, Adell y Mestres. La part musical extensa. Ja'n darém conte.

Unió Ultramarina.—Demà passat a la tarde, com dèyam va *Mar y cel*.

Com sia que hi trevalla la molt coneguda y simpática actriu l'Agneta Adell, y el estudiós aficionat l'Emili Alsina, junt ab en Grau, Rodón, Mas y altres, parlarém extensament y com mereix de l'execució.

Gracia.-Centre Nacionalista Republicá. Ab escullida y nombrosa concurrencia tingué lloch diumenge passat, la funció Benefici dels senyors Joseph Claramunt y Llorens Adriá, representant el molt aplaudit drama den Guimerá *Terra baixa* quina execució sortí completament arrodonida; les senyores Arasa, Gil, Venantio y Cardalda, se encaixaren molt bé, en sos respectius papers; els beneficiats se posaren a l'altura de veritables actors; secundantlos admirablement els senyors Nolla, Rojas, Cullell, Bertran, Xuclá y Graells.

Tots foren sorollosament aplaudits.

Trovant-se en aquell local, l'eminent dramaturch D. Angel Guimerá, a prechs de la concurrencia tingué que presentarse. Seguidament posaren en escena *Lo marit de la difunta* den F. Figueras y Ribot, lluinthi les senyores Venancio, Gil y Cardalda y els senyors Xuclá, Bertran, Tort y Graells; el senyor Xuclá feu un *D. Jaume* digne del més gran elogi, els demés també se portaren bè y feren que l'obra fos molt aplaudida, havent de sortir l' autor al final de la representació.

—Casino Artesá. El dia 15 tinguè lloch l'estrena de la comedia en tres actes *Gèlos per forsa* adabtada á l'escena catalana per en P. Fluviá; tractantse d'una obra com aquesta, jà coneguda en el teatre castellá, no en parlarem detalladament, sols recordarém, que l'autor de l'arreglo, ha sabut calcar algunes de les escenes ben trovades que l'obra porta y que fan riure de debò.

L'execució anà forsa malament, puig tots els que hi prengueren part, *pescaven*, prova de que no sabien el paper y això es una de les coses que s'ha de tenir més en compte, perque l'estudi es un dels factors més importants per fer sortir una obra.

Tingué de presentarse a les taules al final de la representació, en P. Fluviá.

—Ateneu Catalanista.—*Els pobres menestrals* den Gual es l'última obra que han posat en escena, executada admirablement per les senyores Duran y Montserrat que saberen sostenirse sempre a la mateixa altura; el senyor Clariana que feu un «Bonaventura Salas» a la perfecció, tingué moments sublims, el senyor Boquet P. ben possessionat de lo que feya, treyentne forsa partit; secundantlos

molt bè els senyors Claveras P., Boquet E., Castells, Gutierrez, Rovira y Vidal.

El públich ab molta atenció escoltà l'obra y aplaudí forsa els finals d'acte.

Nostra més sincera felicitació, per portar en els escenaris de les societats, obres d'aquest genre, que a mes de refinar el gust del públich, el desvía de lo patòs y xavacà.

—La Filantrópica.—El passat diumenge celebrà son benefici el distinguit aficionat senyor Roig, devant d'una concorrencia, per cert ben escasa. Creyém que aquest fracás fou degut a lo poch substancial del programa.

La companyia del Cassino Artesá posá en escena *Un interior*, distingintshi els senyors Puig y Franculá y la senyora Loran.

El beneficiat recità un monòlech... castellà. Debia representarse també una sarsuela castellana de l'any no sé quants, posantse en son lloch *La venjansa d'una sogra*, en quina obra estigué felicíssima la simpática senyoreta Sampere (T.) en quina aficionada hi veyém una esperansa en l'art de Talia. ¡Llástima que no's dediqui a un altre genre més seriós!

Esperém, senyor Roig, vèureli, coses més profitoses el día que tornèm a gaudirlo en les taules.

—Joventut Catòlica.—En lloch d'un drama castellà que estaba anunciat posaren en escena *Lo Sant Cristo Gros* que com a obra improvisada no sortí del tot malament.

Després posaren la sarsuela *L'allotjat* en quina obra fou la nota discordant el senyor Albardané ab les seves *pallassades*.

SANT GERVASI. Centre Autonomista Catalá. —El dia 15 posaren en escena la sarsuela catalana *Las Cuas* en la que s'hi lluhiren notablement les senyores Sala y Loran y els senyors Bartrina y Serra E. que cantaren además ab molta afinació y gust. En Serra J. feu lo que pogué pera agradar, però cal reconeixer que no ha nascut pera cantar. La senyora de Vilaplana molt insegura del paper. En Saba discret com sempre. En conjunt bé. Algúns nombres de música tinguèren que repetirse a instancias de la concorrencia que se'n aná ben satisfeta.

Pera el próxim diumenge tenen anunciada *Sirena* y *L'Espurna*, y pera el dia 29 *Sol... Solet* d'en Guimerá.

SANT MARTÍ.—(Festa Major.) «A. A. R. de la Sagrera.»—*Terra baixa* fou la funció escullida y posada en escena el dimecres per la companyia d'aficionats que dirigeix en J. Marieges.

Altres vegades ja hem tingut el gust de poguer dir lo ajustadament que posen en escena aquesta obra.

Sobresortiren especialment les senyoretes Zamora (M.), Guart (A.) y Carnicero y els senyors Marieges y Vergés, cooperanthi la senyora Pujol y senyors Blanch, Lleonart, Puiggali, Torras, Miralles y Duran.

La comedia *Jugar a casats* desempenyada pel senyor Vergés y senyoreta Zamora acabà ab tan encertat programa.

La concurrencia numerosísima y entusiasmada.

—«A. O. C»—Dijous a la tarda se posà en escena per la companyía Marieges, *La festa del blat*.

Aqueixa obra d'en Guimerà tingué una encertada interpretació y un bon conjunt.

Les senyores Guart, Morera y Pujol estigueren bé en sos respectius papers.

El senyor Marieges, ajustat, si bé se notava la manca d'alguna qualitat tal com la de la veu, indispensable per un personatje del esfors d'en «Jaume.»

El «Vicentó» en Vergés, com tots els tipus d'aquesta calanya que interpreta l'envolcalla d'un cert pesimisme que'l perjudica.

Els conjuts ben arrodonits pels senyors Llagostera, Duran, Elias, Torras y Roca.

Per pesa *Sense sogra*, tot plegat ab forses aplaudiments.

—A. de S. Ll. G.—El drama en 3 actes y en vers d'en J. O. Masriera *La millor venjansa* posat en escena per los senyors Juncà, Freixa, Picas y altres que sentim no recordar obtingué una regular interpretació, premiada ab aplausos.

El tenor senyor Bosch cantà varies aries ab forsa bon gust que foren ab aplaudiments premiades.

La sempre popular sarsuela *L'Allotjat* coronà la festa.

—A. O. Martinense.—El senyor M. Marqués que dirigeix la companyía d'aficionats d'aquesta entitat, demostra sempre ses qualitats de bon director. Se posá en escena una obra castellana. Aqui ens permetem cridar l'atenció del senyor Marqués en el sentit de que si bé es veritat que anà del tot ajustada, els *lapssus-lingüe* sovintejaven; d'aquí que no dubtem que en una obra catalana això no succehiría tan fácilment, y, además, haurien convensut al públich, cosa que ab l'obra indicada no lograren.

L'interpretació de les Sres. Cerbosa, Prats y Subirà bé; no desmereixent els senyors Abelló, Boada, Viñas y Llagostera.

En Pau de les calses curtes, vert d'estudi, principalment de part de les senyores.

Els senyors Abiol, Llagostera y Viñas, podíen passar.

—La Internacional.—Posaren *Joventut*, *L'alegria que passa* y *L'himne de'n Riego*. En J. Mutiñó, ajudat pels demés socis y les senyores Arasa, Rudés y Amat, posàren en escena les mentades obres ab forsa bon gust y estudi, qualitats ben recomenables.

L'auditori, satisfet de la tasca, aplaudí forsa.

—«C. N. R.»—La companyía que dirigeix el senyor Olivar de la que forma part la senyo-

ra A. Sala posá en escena *La filla del Mar*. L'execució res tingué de particular, més aviat el senyor Olivar peca de desencaixat y la senyora Sala apesar dels innegables mereixements, com que l'edat no's compra, era massa vella pera'l tal personatje. Ab el *Carro del vi* s'acabá la festa.

—La Alianza.—En aquesta entitat diumenge a la nit, hi tingué lloch la primera funció de la serie que s'hi proposa donar la companyía d'en Piera. *Tristos amors* fou l'obra escullida. Devem comensar per fer observar que fins a mitj primer acte estigueren tots baixos de tò.

Dels intèrpretes la senyora Prats demostrá en tota l'obra estar ben posessionada de son paper, principalment, en les escenes mudas que ratlla a eminencia. Els senyors Marimon, Piera, Cazorla, Espinosa y la nena Lacasa, tots sempre justos y en situació.

El *Viatje de boda* feu riure forsa; després se representà un monólech castellà y acabà ab tan bell y encoratjador comensament de les obres totes modernes y artisticament escullides que se proposen donar.

Dels nostres Corresponsals

STA. COLOMA DE CERVELLÓ. (Colonia Güell). —El diumenge dia 8 del present, tingué lloch, en el Teatre Fontova, una escullida funció a càrrech del cuadro d'aficionats de l'Ateneu. Per primera vegada tenim de donarlos l'enhorabona pel esquisit gust d'escolli una obra moderna, desproveída de xavacaneries y neulades molt abundants en altres. Fou l'obra triada per la representació *El cor del poble*, y encara que no molt ajustada, obtingué una interpretació bastant justa. En l'execució de l'obra se distingiren els senyors Recasens, Vilá, Tutusaus y la senyora Rodríguez. Com a final se posà en escena *A pèl y a rapèl*, que flaquejà quelcom per manca d'ensajos. Els senyors Espinal, Amill y la senyoreta Rodríguez, s'esmeraren en deixar complaguda la concorrencia. Desitjariem que continuessin representant obres com aquestes.

BERGA. Foment Católich.—El diumenge varen inaugurar el nou teatre, ab el drama *Ceguera* y els saynets *El gos de presa* y *El Carboner*. Per la major part dels aficionats, era'l primer dia de presentarse en públich. Ne parlarem detalladament el dia que fassin alguna cosa que valgui més.

—En el Teatre Quevedo segueixen actuant els afiicionats de la Societat Choral ab cooperació del senyor Varela.

REUS.—La secció d'aficionats del «Centro Republicano Autonomista, posà en escena'l passat diumenge en el Teatre de dita Societat el primer acte del drama d'en Rovira y Serra *Riu avall* y les cemedies en un acte *¡Inglesos!* y *Campi qui pugui*. Se distingiren notablement en l'interpretació la senyoreta Novials y els excelents aficionats senyor Benet y Montagut.

De l'obra *El cor del poble*, que representarán passat demà, ne parlarém detalladament.

ARENYS DE MAR.—La companyía dramática Antón Calvo, el dissapte passat posá en escena les boniques comedies de'n Narcís Campmany y Frederich Soler Pitarra *A la lluna de Valencia* y *Les carbasses de'n Montroig*, desempenyada la primera per el senyor Calvo, secundat per la senyoreta Roca y senyors Bagué, Gallego, Gualba, Illa, Estrany y Mestres; en la segona hi prengué part tota la companyía.

El desempenyo de *A la lluna de Valencia* anà bastant malament. Aquesta obra va esser representada, fa algún temps, per aficionats y pert cert que obtingueren un èxit grandiós.

—El diumenge, a la primera secció, representá dita companyia el drama en tres actes y en vers, original de don Xavier Godó, *La pubilla de Calxàs*, posat en escena per el senyor Calvo, ajudantlo en el desempenyo les principals parts de la companyía; l'execució passadora.

El senyor Calvo va dir a un amich... que el nostre públich devia voler *matxixas*, *pulgas* o altres coses per l'estil ja que no havía assistit a la segona secciò. El senyor Calvo va molt equivocat, puig quant ha vingut alguna companyía del *género chico* al cap de dugues o tres representacions ha tingut que anarsen més que depressa.

Lo que'l nostre públich vol son obres catalanes bones, que prou n'hi han, y no anar a buscar *coses* com *La monja enterrada en vida*, que son de mal gust y dolentes. El senyor Calvo, vegent que'l públich no'l secundava, pensá que posant en escena alguna obra com la que representaren atrauría més públich, peró s'equivocá de mitj a mitj.

VILASSAR DE DALT.—Teatre Centre Moral. —Diumenge, dia 15, se posaren en escena el quadro dramàtich *L'idiota del gorch negre:* la divertida pessa *La colometa* (sense dama).

L'estudiós noy Joan Ferrer recità el monólech *Quant seré gran*, agradant molt. En les anteriors estigueren molt bé els senyors Granpere, Roselló, Gonzales, Colomer, Font y Babot.

SABADELL.—Euterpe.—Continuen en aquest teatre les representacions d'obres del *genre menut*. La galería s'omplena tots els díes. La companyía, fins ara bastant aceptable, ha quedat bastant desgabellada ab motiu de cambi de personal.

—Camps de Recreo.—Aviat debutarà una companyía d'ópera italiana que, segons els primers anuncis, resultarà de lo millor que ha actuat en els nostres teatres.

—Centre lírich-dramàtich.—Aquesta coneguda societat d'aficionats al teatre ha contractat el teatre del Cine Pas pera donar les representacions de obres catalanes.

VALLS.—*Catalunya*, *L'afrancesat* y *Retratos*, van ser les obres que varen posar en escena els aficionats del Circol Tradicionalista, diumenge dia 8.

En *Catalunya* s'hi lluhiren el Sr. Martí y l'actor cómic senyor Trilla. El senyor Serra en *L'afrancesat* va ferho molt bé, y en *Retratos* tots sortiren del pas.

En totes s'hi notava manca d'ensaig; en la última més que en les altres. La direcció escénica, molt bé en les dos primeres obres y passadora en la última.

Els actors han de parar un xiquet més d' orella perque l'apuntador no hagi de cridar tant. Del cap de vall de la sala se sentia sa veu al extrem de poguer representar un altre quadro.

VICH.—Teatre Principal.—Diumenge passat una companyia dramática catalana y castellana, dirigida per D. Antoni Navarro, posá en escena *Lo lliri d'aygua* y dos dramons d' aqueixos que ja passen a l'historia y que no més complauen al públich del galliner. La feyna dels artistes deixá moltíssim que desitjar y, a no posarhi remey, el públich no voldrá perdre les hores tant inutilment.

De tots modos mereix una gran excepció la nena Maria O. Vendrell, la que desempenyá el paper de «Riteta» de *Lo lliri d'aygua* ab gran expressió y sentiment com may havíem vist en nostre teatre.

Va ab aquest nombre, (REPARTIM als nostres lectors y CORRESPON als nostres suscriptors) el quint (penúltim) folletí de 24 pàgines de la hermosíssima comedia

Joventut de Princep.

♣

No, Avuy encara no. Avuy no diem encara quines seràn les obres o l'obra que vindràn a substituir, en els nostres folletins a la famosa *Joventut de Princep* que ja s'acaba.

De totes maneres, ens atrevím a anunciar y propagar, ja desde ara, que tenim en cartera cosa bona, inmillorable... Lo que hi ha es que, com que estem en època d'activitat teatral, esperem els darrers aconteixements per decidirnos...

Veurem... Veurem... Un xich de paciencia. Fins a la setmana entrant de paciencia. No es demanar pas gaire.

La setmana entrant, donchs, se sabrà la nostra combinació y pensada que, n'estem segurs, plaurà moltísssim als nostres favoreixedors.

Nosaltres, modestia apart, som d'aquells que no s'adormen sobre els llaurers. Volem ter de la nostra biblioteca la millor, en tots sentits, de les que's publiquen y ens sembla que, tal com ho hem anat conseguit fins ara, més ho anirem conseguint d'aquí en avant.

♣

En Pompeu Crehuet ha entregat a la empresa del Teatre Català (Romea) l'obra que havía promés. Se titula *La familia Rocamora* y es un drama dividit en quatre jornades.

Segons les nostres noticies, próximament se posará en estudi aquesta producció.

♣

BIBLIOTECA DE TOTS COLORS

S'ha posat a la venda al preu de *dugues pessetes* l'exemplar, l'interessant drama en tres actes de Erckmann-Chatrian, traducció de Salvador Vilaregut,

ELS PICAROLS

obra que ha estat la primera estrena important de la present temporada teatral.

ELS PICAROLS

els donarem als nostres favoreixedors al *preu extraordinari de una pesseta* sempre que comprin l'obra a n'aquesta

administració (Passatge de Mercader, 10, interior) o en el kiosco Franch Español, Rambla de les Flors, davant de cân Cuadros, y presentin, per acreditar el seu carácter de favoreixedors d'aquesta empresa, qualsevol dels volums publicats dintre la Bibloteca DE TOTS COLORS.

♣

A les persones que'ns pregunten si farem tapes especials per l'enquadernació de la nostre revista, durant aquest primer any de la seva publicació, devem dilshi que si, y que ja estem fent els preparatius perque aquestes tapes siguin ben artístiques y tot lo més econòmiques possible dintre la bona presentació que progectem.

Per ara, rès més podem avensar. Prometem, ab tot, tenir als nostres lectors al corrent de lo que en aquet sentit se resolgui.

♣

Diumenge passat al matí, en el teatre Novetats se donà la segona conferencia de la serie anunciada. Fou el conferenciant el jove y ja conegut escriptor Alfons Maseras qui disertà sobre l'interessant tema «Les passions en el teatre». Aquesta conferencia mereix especial menció per la fè que tota ella respirava en l'art a que modernament s'ha encaminat el teatre català. Fou un bell parlament, revelador de la cultura y'l talent del jove disertant.

El públich premià son treball ab forts aplaudiments.

♣

Diccionari Catalá

Indispensable als que vulguin saber a fons la llengua catalana y desitgin escríurela correctament. 16 pàgines y cobertes UN RAL. Vegis plana d'anuncis.

♣

¿Per què parlar de la malaltía del gran Mistral?... Mistral malalteja... y'l telegraf extén la nova d'un cap a l'altra de mon y'ls aimants de lo sensacional, ja diuen, ja escriuen sobre la mort del vell poeta... Després resulta que tot ha sigut una alarma, que'l gran Mistral es un jayo com els altres y que té una malaltia crònica que, de tant en tant, el molesta ab un atach .. ¿Per què alarmarse?

¡Ah, vellesa, ab tu ningú hi té fè!... ¡Quánts y quánts autors joves o madurs sofrirán malaltíes, farán potser llit y tot, y el telegraf restará mut. Un dia's parla d en Mistral, l'altre d'en Tolstoi. Mes, deixeu en pau a n'aquestes velleses sobiranes, reporters sensacionals, deixeulos en pau, que ells coneixen les seves xacres y deuen llegir els vostres amagats vaticinis ab un amarch somrís.

CORRESPONDENCIA

M. T. B.: Rebut el seu treball que llegirem detingudament *P. V.:* Passi per aquesta administració y li cambiarem el plech a que's refereix. *V. F.—S. Feliu de Guxols* Hens hauría d'enviar una carta ab la seva adressa per veure si'ns posem d'acort. *I. V. R.:* El seu treball es ben intencionat, però no'ns acaba de convence. *A. C. T.:* L'article de vostè revela veritable disposicións per la literatura. Ab tot, no podem publicarlo ja que, en alguns indrets, el trobem una mica desencaixat Envihi altres coses. *O. C.: B. M. D.: I. B. S.: A. O. Ll.: C. A.: F. M.: Ll. B.: J. R. C.: I. I. F:* Agrahint la bona voluntat de vostés, no podem publicar lo que'ns envien. *B. M.: Tarragona.*—Hens hauría d'enviar una carta ab la seva adressa per veure si'ns posem d' acort. *R. Ll.:* Ens ha estat impossible seguir el seu concell, tot y crehientlo forsa acertat. Els treballs que diu, pensa publicarlos, segons se'ns ha manifestat, la mateixa empresa. *Ll. S.:* No podem publicarho, car no està pas a l'altura de lo altre que va enviarnos. *R. M. M.:* Entra en cartera. *J. S.:—S. Cugat.* Haura de fer el favor d'enviarnos una carta, pera veure si'ns posem d'acort.

DE TOTS COLORS Surt cada divendres.
Redacció Administració – Passatge de Mercader, 10.

16 pàgines y cobertes UN RAL val el

Diccionari Català

Indispensable als que vulguin saber a fons la llengua catalana y desitgin escriurela correctament.

Conté'l llenguatge complert de

CATALUNYA, MALLORCA, VALENCIA, ROSSELLO, SARDENYA, LLENGUADOC, &

Haventhi agotats infinitat de quaderns d'aquesta publicació y essent moltes les persones que'ns han demanat l'obra complerta, hem decidit reimprimir les pàgines que'ns faltaven y desd'avuy podem servirla ab les seguents condicions:

L'obra consta de 227 QUADERNS, que aniràn apareixent, ab tota puntualitat, un quadern cada setmana. Forma aquesta obra TRES GRANS VOLUMS, impresos a dues tintes sobre paper superior y satinat y ab inicials alegòriques.

S'admeten suscripcions a casa l'editor Bartomeu Baxarias, (Passatge de Mercader, 10, interior), que's serviràn a domicili.

Respecte a les persones que vulguin adquirir, desseguida, l'obra complerta enquadernada poden ferho pagantla a plassos de **5 pessetes mensuals.**